

MÁY ĐIỀU SEN THANH

Giải giải: Cư Sĩ Bành Tế Thanh

TẬP BẢY

ĐẠI SƯ MẶC AM

Mặc Am Đại Sư, pháp danh Thượng Nhân tự Chân Nguyên, họ Châu, người ở Hoàn Châu Tỉnh Hồ Nam. Cha học Nho, mẫn phần sớm, Ngài còn bé mà đỉnh ngộ sáng lẽ, liếc mắt qua đã đọc xong mấy hàng sách. Năm mười lăm tuổi, văn tài tiến vượt xa các đồng bạn, Thầy dạy học nghĩ rằng đường công danh về sau tất sẽ rực rỡ.

Hai năm kế đó, Ngài đến ở trọ Chùa Nhạn Phong học tập, nhân chép Kinh Kim Cang tới câu: Tâm quá khứ, hiện tại, vị lai đều không thể được, bỗng chợt nảy sanh tư tưởng xuất trần. Năm Hàm Phong thứ bảy, mẹ muốn tìm nơi hỏi vợ cho, Ngài lén trốn đến Chùa Nam Phong, nương theo Phổ Chiêu Thiên Sư Xuất Gia.

Năm sau, lại đắc giới nơi Thúy Đình Thượng Nhân ở Chùa Phước Nghiêm. Đại Sư nghe Chúc Thánh Lượng Thiên Sư Pháp hóa rất thanh, đến thọ tâm ấn. Qua năm kế, lại yết kiến Pháp Vân Thiên Sư, đi sâu vào giáo nghĩa, do đó đối với sách Nho cũng được suốt thông.

Các bậc danh tài thạc học nghe tiếng Đại Sư, đều thích tìm đến để giao du. Ngài đồng mãnh về việc hưởng thượng nên tới ẩn tích ở Kỳ Cung Nham tại Nam Nhạc, cùng với Thiềm Vân Pháp Sư nương nhau sách tấn để tham cứu tu hành.

Song niên hiệu Đồng Trị, Đại Sư đi tham phỏng khắp các bậc tôn túc nam bắc ngộ nhập nguồn tâm, rồi trở về Chùa Phước Nghiêm duyệt

xem Đại Tạng. Mùa thu năm Quang Chử thứ hai, Ngài lại cất Tịnh Xá bên Chùa Chúc Thánh ở Nam Nhạc, khổ thiết mật tu, lâu ngày sự tỏ ngộ càng thêm sâu sắc.

Từ đó các sách vở ngoại thủy đều quán triệt, hàng danh sĩ lại tìm đến giao du như cũ. Chùa Đại Thiện ở Nam Nhạc, nguyên là một danh lam cổ, bị người xâm chiếm, Đại Sư quyên tiền chuộc lại rồi trùng tu. Ngài phỏng theo quy tắc của Triệt Ngộ Thiên Sư tổ chức sự tu học, nên Chư Tăng Mười Phương vân tập về, đến đôi không đủ chỗ dung chứa.

Tất cả học chúng nơi đó đều suốt thông tánh tướng, giữ luật hạnh trang nghiêm. Đại Sư lấy Thiên Thai giáo quán làm tiền đạo cho hàng học giả, lấy Di Đà Tịnh Độ làm chỗ cứu cánh nương về. Ban sơ Đại Sư giữ nhật khóa Niệm Phật sáu muôn câu, lâu ngày đi đến cảnh không niệm tự niệm, nên câu hồng danh chẳng lúc nào gián đoạn.

Mùa xuân năm Nhâm Dần, Đại Sư đem việc Chùa giao phó cho đệ tử thượng thủ và nói: Ta sắp về Tây Phương.

Sang Đông, Ngài cử hành lễ Phật Thất. Được hơn một tuần, trong định Đại Sư thấy nước bát công đức lóng lánh nơi ao Thất Bảo trang nghiêm. Không bao lâu Ngài cảm bệnh nhẹ, từ khước thuốc thang một lòng Niệm Phật và bảo đồ chúng luân phiên trợ niệm.

Kế đó Đại Sư tuyệt thực ẩm, nằm theo lối kiết tướng nghiêng về bên hữu, giữ Pháp Kim Cang trì niệm. Hôm sau Ngài thấy Đức A Di Đà hiện thân, tướng bạch hào quang sáng chói, liền chỗi dậy ngồi kiết già hướng về Tây, bảo xếp dọn chăn gối.

Thị giả ngăn ngại trình thưa tiết Trời quá lạnh, Đại Sư bảo: Ta sắp từ bỏ thế phục đôi lấy trần phục, bỏ thân nhơ nhớp thay thân bảo chất đẹp

nghiêm.

Tăng Chúng hay tin tụ hội đến, Ngài an tường nhìn khắp xung quanh và chậm rãi hỏi: Thế nào là giải thoát?

Chúng đều nhìn nhau không khế hội.

Đại Sư mỉm cười bảo: Đã vậy, chi bằng học theo ông già bà cả quê mùa, ăn chay trường chân thành mà Niệm Phật là chắc chắn hơn cả. Kế đó dạy chúng đánh mõ trợ niệm, giây lát tiếng mõ hơi gấp, Ngài bảo dừng lại, chỉ đồng thanh xưng Nam Mô A Di Đà Phật. Khi niệm độ hơn một trăm câu, Đại Sư chấp tay mà thị tịch.

Bấy giờ nhằm ngày mười ba tháng chạp, năm Quang Chũ thứ hai mươi tám. Vài giờ sau chúng dò thăm thấy đánh của Ngài còn nóng, thân thể đều như nhuyễn. Đại Sư hưởng tuổi đời được sáu mươi bốn, Tăng lập bốn mươi bốn.
